

Sygn. akt VII U 1121/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Monika Hołdys

Protokolant : st. sekr. sądowy Ewa Sarecka

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2019 roku w Krakowie na rozprawie

sprawy **TAXI OSOBOWA, USŁUGI BUDOWLANE - (...)**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o ustalenie istnienia obowiązku ubezpieczenia

na skutek odwołania **TAXI OSOBOWA, USŁUGI BUDOWLANE - (...)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia (...) roku Nr (...)

I. oddala odwołanie.

II. zasądza od I. T. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w K. kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII U 1121/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. powołując się na przepisy ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.) ustalili, iż w stosunku do I. T. w okresie od 1 listopada 2014r. ma zastosowanie polskie ustawodawstwo w zakresie ubezpieczeń społecznych.

Organ rentowy wskazał, iż w dniu 2 lipca 2015r. wpłynął do ZUS wniosek I. T. o ustalenie ustawodawstwa z tytułu zatrudnienia na terenie (...) i prowadzenia własnej działalności w (...). Po dostarczeniu wymaganych dokumentów i wyjaśnień, w dniu 11 sierpnia 2015r. ZUS ustalił dla I. T. ustawodawstwo (...) w okresie od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, a także ustawodawstwo polskie w okresie od 1 marca 2015r. do 31 marca 2015r. na podstawie art. 13 ust. 1 lit. a) ww. rozporządzenia. Pismem z dnia 4 grudnia 2015r. znak(...) (...) instytucja (...) wyraziła swój sprzeciw wobec ustalonego dla I. T. (...) ustawodawstwa i stwierdziła, że w okresie obowiązywania umowy z (...) podlega on ustawodawstwu polskiemu. Jednocześnie instytucja (...) zwróciła się do ZUS

z prośbą o przekazanie ww. pisma. Pismem z dnia 13 stycznia 2016r. ZUS poinformował I. T. o stanowisku instytucji (...) oraz ustaleniu dla I. T. polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego, a także przekazał I. T. pismo (...) instytucji.

W dniu(...) I. T. potwierdził odbiór pisma instytucji (...) przekazanego przez ZUS oraz poinformował, że od decyzji ww. instytucji składa odwołanie. Pismem z dnia 22 kwietnia 2015r., instytucja (...) poinformowała, że I. D. nie złożył odwołania od wydanego przez nich postanowienia.

Jednocześnie instytucja (...), pismem z dnia 26 stycznia 2016r. kierowanym do Centrali ZUS w W. poinformowała, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki (...) przeprowadziła kontrolę działalności firmy (...) na (...). Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na (...) żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie nie pracowali na terytorium (...), zgłoszenie ich zatrudnienia jest fikcyjne. Jednocześnie ww. instytucja wskazała, że wobec pracowników firmy (...), za okres obowiązywania umów o pracę, stosować należy polskie ustawodawstwo. Wobec tego ZUS pismem z dnia 21 marca 2016r. potwierdził zastosowanie ustawodawstwa polskiego w okresie od 1 listopada 2014r.

W odwołaniu od powyższej decyzji I. T. wniósł o jej zmianę i ustalenie, iż w okresie od 1 listopada 2014r. ma zastosowanie (...) ustawodawstwo z zakresu ubezpieczenia społecznego w związku z jednoczesnym prowadzeniem działalności gospodarczej na terenie (...) oraz wykonywaniem pracy na terenie (...). Podniósł, iż i zgodnie z treścią przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE)nr 987/2009 z dnia 16 września 2009r. organem właściwym do ustalenia ustawodawstwa w związku z równoczesną aktywnością zawodową ubezpieczonego w dwóch różnych państwach członkowskich jest organ miejsca zamieszkania zainteresowanego. Podał, iż informacje, dokumenty i dowody przedstawione przez właściwą instytucję poddawane są weryfikacji przez instytucję miejsca zamieszkania zainteresowanego, a w razie braku osiągnięcia porozumienia pomiędzy instytucjami sprawa może zostać skierowana do Komisji Administracyjnej. Nie jest więc tak, iż organ miejsca zamieszkania zainteresowanego jest związany sprzeciwem instytucji innego państwa członkowskiego. Zaznaczył, że żadna z decyzji wydanych przez instytucję litewską nie została mu doręczona co uniemożliwia mu wszczęcie postępowania na (...).

Odwołujący wniósł o zwrócenie się przez Sąd do Państwowej Inspekcji Pracy w W. czy, a jeśli tak to kiedy i w jakim zakresie prowadziła kontrolę w spółce (...) oraz wskazanie wyników kontroli, dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zalegających w aktach rentowych dokumentów a to umowy o pracę na okoliczność jej treści, a także dopuszczenia dowodu z przesłuchania odwołującego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji. Podał, iż w sytuacji ustalenia, że osoba prowadząca działalność gospodarczą w jednym państwie członkowskim nie świadczy pracy najemnej w drugim państwie członkowskim powoduje to obowiązek ubezpieczenia w tym pierwszym państwie.

Ponadto organ rentowy podniósł, iż zarówno instytucja (...), jak i ZUS nie podważają faktu podpisania przez I. T. umowy o pracę oraz zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych na terenie (...). Jednakże sam ten fakt nie potwierdza, iż praca była rzeczywiście wykonywana. Podał, iż instytucja zagraniczna, zgodnie z art.5 ust.2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 978/2009 może wyrazić swój sprzeciw do ustawodawstwa na każdym etapie postępowania, także już po wydaniu dokumentu A1, który jest jedynym dokumentem potwierdzającym zastosowanie danego ustawodawstwa. Organ rentowy poinformował, iż nie dysponuje oryginałem pisma z dnia 26 stycznia 2016r., gdyż pismo to zostało skierowane do Centrali ZUS w W., która następnie przekazała to pismo drogą elektroniczną. Podkreślił, iż nie ma podstaw aby twierdzić, że ZUS przekazuje nieprawdziwe dane.

Bezsporne w sprawie było, że :

W dniu 2 lipca 2015r. wpłynął do ZUS wniosek I. T. o ustalenie ustawodawstwa z tytułu zatrudnienia na terenie (...) i prowadzenia własnej działalności w (...). Po dostarczeniu wymaganych dokumentów i wyjaśnień, w dniu 11 sierpnia

2015r. ZUS ustalił dla I. T. ustawodawstwo (...) w okresie od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, a także ustawodawstwo polskie w okresie od 1 marca 2015r. do 31 marca 2015r. na podstawie art. 13 ust. 1 lit. a) ww. rozporządzenia. Pismem z dnia 4 grudnia 2015r. znak (7.16)S2- (...) instytucja (...) wyraziła swój sprzeciw wobec ustalonego dla I. T. (...) ustawodawstwa i stwierdziła, że w okresie obowiązywania umowy z (...) podlega on ustawodawstwu polskiemu. Jednocześnie instytucja (...) zwróciła się do ZUS z prośbą o przekazanie ww. pisma. Pismem z dnia 13 stycznia 2016r. ZUS poinformował I. T. o stanowisku instytucji (...) oraz ustaleniu dla I. T. polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego, a także przekazał I. T. pismo (...) instytucji.

W dniu 4 lutego 2016r. I. T. potwierdził odbiór pisma instytucji (...) przekazanego przez ZUS oraz poinformował, że od decyzji ww. instytucji składa odwołanie. Pismem z dnia 22 kwietnia 2015r., instytucja (...) poinformowała, że I. D. nie złożył odwołania od wydanego przez nich postanowienia.

Jednocześnie instytucja (...), pismem z dnia 26 stycznia 2016r. kierowanym do Centrali ZUS w W. poinformowała, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki (...) przeprowadziła kontrolę działalności firmy (...) na (...). Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na (...) żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki (...), zgłoszenie ich zatrudnienia jest fikcyjne. Jednocześnie ww. instytucja wskazała, że wobec pracowników firmy (...), za okres obowiązywania umów o pracę, stosować należy polskie ustawodawstwo. Wobec tego ZUS pismem z dnia 21 marca 2016r. potwierdził zastosowanie ustawodawstwa polskiego w okresie od 1 listopada 2014r.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 166/1 z dnia 30 kwietnia 2004 r.; dalej „rozporządzenie podstawowe”) wprowadza w art. 11 ust. 1 ogólną zasadę zgodnie z którą osoby, do których stosuje się Rozporządzenie podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Szczegółowe postanowienia dotyczące określania mającego zastosowanie ustawodawstwa zawarte są w Tytule II obejmującym artykuły od 11 do 16 rozporządzenia.

Zgodnie z art. 11 ust. 3 lit. a rozporządzenia osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego.

W myśl art. 13 ust. 3 tego rozporządzenia osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną.

Zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 r. z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania Rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. UE L 284/1 z dnia 30 października 2009 r.; dalej „rozporządzenie wykonawcze”)- dodanego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr (...) z dnia 22 maja 2012r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. UE L z dnia 8 czerwca 2012r.)- praca o charakterze marginalnym nie będzie brana pod uwagę do celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego.

Stosownie do art. 16 rozporządzenia wykonawczego osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w

którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4).

Podkreślić należy, iż przepisy wspomnianego wyżej rozporządzenia nr 883/2004 koordynacyjnego jak i rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia nr 883/2004 nie prowadzą do wniosku, iż polski organ rentowy jest uprawniony bezpośrednio do ustalenia w wydanej decyzji polegania ubezpieczeniu społecznemu w innym państwie, choć w przypadku przyjęcia ustawodawstwa tymczasowego (art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego) - takie wstępne określenie ustawodawstwa nawet innego państwa dopuszcza się, z zastrzeżeniem jego warunkowej skuteczności, która uzależniona jest od późniejszej akceptacji wskazanego ustawodawstwa przez uprawniony organ tego państwa. Generalnie jednak zasadą jest, iż tylko organ danego kraju może stwierdzić arbitralnie i wiążąco jedynie podleganie ustawodawstwu tego państwa w imieniu którego działa, natomiast podleganie ustawodawstwu innego państwa może ustalić jedynie pośrednio poprzez wydanie decyzji stwierdzającej niepodleganie ustawodawstwu swojego państwa.

W realiach niniejszej sprawy ubezpieczony wystąpił do ZUS z wnioskiem o określenie właściwego dla niego ustawodawstwa, a to wobec niewątpliwego zaistnienia elementu transgranicznego, i w związku z tym organ ten był obowiązany rozważyć zgłoszony przez niego wniosek w kontekście powyższych uregulowań i na tym etapie postępowania wskazać ustawodawstwo właściwe. Nie ulega wątpliwości, iż ZUS mógł mieć wątpliwości, co do określenia ustawodawstwa mającego do niego zastosowanie, ale nie mógł tych wątpliwości rozstrzygnąć samodzielnie i był zobowiązany do zastosowania odpowiedniej procedury, przestrzegającej właściwości i kompetencji instytucji ubezpieczeń społecznych, tj. obowiązany był dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego określonego w rozporządzeniu wykonawczym, w szczególności w art. 16. Przepis ten nakazuje w takiej sytuacji zwrócić się do właściwej instytucji innego państwa członkowskiego, oraz art. 6 i 15 tego rozporządzenia. W takim wypadku zastosowanie znajduje również decyzja Nr (...) Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz. U. UE C z dnia 24 kwietnia 2010 r.) – por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 kwietnia 2014r., sygn. akt III AUa 1611/13. Podkreślić należy, iż postępowanie w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa ma charakter czysto formalny i opierając się na zasadzie ścisłego współdziałania właściwych instytucji ubezpieczeniowych ma doprowadzić do porozumienia, które ostatecznie uwzględnić musi zasadę podlegania przez ubezpieczonego ustawodawstwu tylko jednego państwa. Ostateczne więc ustalenie właściwego ustawodawstwa nie może doprowadzić zarówno do sytuacji podwójnego ubezpieczenia jak i tej w której zainteresowany pozostawałby poza jakimkolwiek ubezpieczeniem społecznym.

W niniejszej sprawie ZUS prawidłowo wywiązał się z nałożonych obowiązków. Rozpoznając wniosek ubezpieczonego z 2 lipca 2015r. ZUS ustalił dla wnioskodawcy ustawodawstwo (...) od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 13 ust. 3 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, a także ustawodawstwo polskie w okresie od 1 marca 2015r. do 31 marca 2015r. na podstawie art. 13 ust. 1 lit. a) ww. rozporządzenia. Jednakże pismem z dnia 4 grudnia 2015r. znak (...) (...) instytucja (...) wyraziła swój sprzeciw wobec ustalonego dla I. T. (...) ustawodawstwa i stwierdziła, że w okresie obowiązywania umowy z (...) podlega on ustawodawstwu polskiemu. Pismem z dnia 13 stycznia 2016r. ZUS poinformował I. T. o stanowisku instytucji (...) oraz ustaleniu dla I. T. polskiego ustawodawstwa w okresie od 1 listopada 2014r. do 28 lutego 2015r. oraz od 1 kwietnia 2015r. do 31 października 2015r. na podstawie art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia wykonawczego, a także przekazał I. T. pismo (...) instytucji.

Jednocześnie instytucja (...), pismem z dnia 26 stycznia 2016r. kierowanym do Centrali ZUS w W. poinformowała, że Państwowa Inspekcja Pracy Republiki (...) przeprowadziła kontrolę działalności firmy (...) na (...). Kontrola ta wykazała, że firma (...) nie prowadziła na (...) żadnej działalności, a zatrudnieni w ww. firmie obywatele Rzeczypospolitej Polskiej faktycznie nie pracowali na terytorium Republiki (...), zgłoszenie ich zatrudnienia jest fikcyjne. Jednocześnie ww. instytucja wskazała, że wobec pracowników firmy (...), za okres obowiązywania umów o pracę, stosować należy polskie ustawodawstwo.

Takie ustalenie ubezpieczeniowej instytucji (...) musiały zostać potraktowane, jako wiążące dla organu rentowego w (...) a skutkiem powyższego była odmowa objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniami społecznymi na podstawie wskazanego ustawodawstwa (...). Podkreślić bowiem należy, iż do oceny pracy najemnej, jaka miała być realizowana przez ubezpieczonego na terenie (...) uprawniona była wyłącznie (...) instytucja ubezpieczeniowa, a przyjęcie przeciwnych wniosków przez organy innego państwa członkowskiego, byłoby wykluczone. Takie samo stanowisko zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 czerwca 2013 r. (II UK 333/12, OSNP 2014/3/47).

W orzecznictwie wskazuje się bowiem, iż o tym czy dana aktywność, w tym przypadku stosunek pracy powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa (por. w tym zakresie: wyrok SN z 11 września 2014 r. II UK 587/13; wyrok SN z 6 czerwca 2013 r. II UK 333/12, uchwałę SN z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216 i wyroki z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11, niepubl. i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12, niepubl.). Organ tego państwa uprawniony jest zatem w oparciu o przepisy tego kraju do materialnoprawnej oceny tego stosunku, w szczególności do oceny tego, czy rodzi on skutki w sferze ubezpieczeń, czy też np. z powodu pozorności, czy nieważności takowych skutków nie rodzi.

Zaznaczyć należy, iż poświadczenie na formularzu A1 jest w zasadzie jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania. Tym czasem instytucja (...) anulował wystawione wcześniej poświadczenie. Jedynie zaś przedstawienie w niniejszej sprawie dokumentu A1, w myśl przywołanego przepisu rozporządzenia wykonawczego, przesądziłoby kwestię istnienia elementu transgranicznego i tym samym uzasadniałoby stosowanie materialnego prawa unijnego. Zaakcentować należy, iż sąd krajowy nie jest uprawniony do podważania stanowiska instytucji ubezpieczeniowej innego kraju Unii Europejskiej.

Sąd oddalił o wnioski dowodowe strony na okoliczność świadczenia pracy na terytorium (...). Sąd orzekający w oparciu o przepisy polskiego prawa nie może bowiem badać czy stosunek pracy wykonywany na terytorium innego kraju Unii Europejskiej powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa, o tym bowiem czy dana aktywność, powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa. Badanie przez Sąd czy dane działanie polskiego obywatela rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego na terytorium innego państwa byłoby niezgodne z przyjętymi przez państwa członkowskie Unii Europejskiej zasadami, w tym wskazaną przez Trybunał w Luksemburgu zasadą lojalnej współpracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 28 kwietnia 2015 r. sygn. akt III AUa 1934/14).

Równocześnie wskazać należy, iż organ rentowy stosownie do wezwania Sądu przedłożył kserokopie pisma Instytucji (...) z dnia 26 stycznia 2016r. kierowanej do centrali ZUS wraz pismem komórki merytorycznej, z którego wynika, iż że oddział ZUS w K. nie posiada oryginału.

Mając powyższe na uwadze sąd na zasadzie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015 poz. 1804), biorąc pod uwagę nakład pracy pełnomocnika organu rentowego.